

тогава си говоряхъ: „Милый Боже! трѣбва и ные по нѣ-кой день да проживѣемъ като богати-ти, защото-то това ще ни остане на тоя свѣтъ.“

Тука и Празници-ти не останахъ не потачени; всякой желаше да празнува, и то дѣ и какъ? — Въ кръчмж-тж, да піе да псува, и да ся кара. А пакъ понѣкога ся отиваше и въ града да ся позабыколять и тамошны-ты кръчмы, и да ся ваучи, какво ново има по свѣта. Нъ въ такывы случаи като ставаше по-вече псуване и сваждане, біеніе и цѣпеніе главы, за това и градскы-ты сждници имахъ голѣмо главоболіе. При това ся пораждахъ голѣмы разноскы и денгубицы, а добывъ никакъвъ. На какъ иманіе-то на всякж кжцж вѣрвѣше на намаляваніе. За това единъ другъ ся проклинахъ и оплакахъ отъ лоши-ты вѣремена, отъ Правителство-то и отъ хора-та въ село-то, а на свои-ты погрѣшкы и не помышлявахъ.

3.

ЩО ПРИКАЗВА УМНЫЙ БОЯДЖІА.

Бояново-то сърдце ся кжсаше отъ жалость, като глядаше толкова пороцы, толкова нехайства да ся намирають въ село-то му. Той отиде при бояджій-ть, както си имаше обычай, кога го налѣгнише нѣкою тжга. А кога ся удостояше съ единъ засмѣнъ поглядъ отъ обычнж-тж си Славкж, то изведнаждъ негова-та невеселость исчезваше, като нѣкой облачець, кой-то разнася слнчевы-ты лжчи.

Боянъ казва на бояджій-ть: „За имя Божіе! кажи ми, отъ що происхожда, та тія хора сж такыви безбожни, а ни-ни-ти кжци пълни съ неволж? Това го нѣмаше напрѣдъ. Едно вѣмья на нивы-ты имаше работа, въ село-то рядъ и чистота, въ кжцы-ты сговоръ, и кошове-тѣ бяхъ пълни съ изобиліе. Тогива наши-ти селяне бяхъ на честь прѣдъ гражданы-ты и наричяхъ ся „*Злашарскы Господаре*“; А днесъ всичко на опачивж. Сега подъ кжцный покрывъ сѣди сиромашія-та заедно съ злобж-тж. Наистина е, че кжджаміе-те много пакости докарали въ село-то ни.“

Бояджій-ть му отговорилъ: „Наше село, както и другыя села и градове много истеглихъ отъ размирицж-тж. При насъ застаняхъ кжджелін и поѣдохъ всичко, що бѣхмы си приготвили. Ные трѣбваше да слугуваме на тия размирицы.“